

— Јест. Досад су само прегледали јесу ли избори правилни, а од сутра ће ваљда што озбиљно.

— Хоће ли да буде република?

— О, сигурно. Сви смо ми за то. (Драч је Ахметбегов).

И берберин, код кога се бријем и који опет говори српски, каже:

— Шта ће да буде не знам. Ја само вичем: „Жи-вео Ахмет Зогу!“.

Четири Јерменина играју карте за суседним столом. Руке су им пуне златног прстења. Упознајемо се. И они говоре наш језик.

— Како је у Азији?

— Не ваља. Турска посла.

Пут је као длан, местимично покварен. Не треба много оправке. И поправља се. Шофер тера великом брзином. Поред нас пролећу као ветар други аутомобили. Све лаки фордови. Тридесет њих саобраћа на линији Драч-Тирана и Тирана-Скадар. Ни на једном путу није се десило још напада на путнике. У Тирани за последњу годину дана није било просте крађе. Кажњавали су за сваки преступ ове врсте вешањем. У почетку. Сад је ред и мир. Не зна се ни да се ко потукао у кафани с ким. А ни једне конференције није било ради већања како да се поправи јавна безбедност.

Мирне су све косе око Драча и мирна је Преза. Базар-Шијак има изглед тихе паланчице. Ви, који имате слику нашега повлачења, логора, ватри, беде и смрти тешко бисте схватили овај нови изглед. „Као да никад ништа било није.“ Само може бити да сабласти наших мученика пружају ноћу руке за галијама, што одоше. У бурне ноћи кад је море љутито и кад тешки облаци застру небо албанско.

На пола часа од Тиране угледа ме наш војни аташе, потпуковник Димић. И док се он чуди откуда ја овде дотле ја гледам великог дивљег вепра, кога је убио у лову с немачким послаником фон Кардорфом. Ускоро је ту и посланик и госпођа Димић, којој врло лепо стоји костим са шоферском капом и која говори немачки као да је права Немица. Прелазе у мој аутомобил пошто је њихов заузет ловом. И тако у пријатном разговору стижемо у Тирану.